

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: **Nezletilý D. F., narozený X, státní příslušnost X, bytem X,**
zastoupený zákonným zástupcem: O. F., narozená X, matka,
bytem tamtéž,
právně zastoupen: Mgr. Pavel Čížinský, advokát, sídlem
Havlíčkovo náměstí 189/2, Praha 3,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, IČO:**
00007064, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 2. 9. 2021 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 8. 2021, č. j. OAM-162/ZA-P07-LE05-2021,

takto :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 8. 2021, č. j. OAM-162/ZA-P07-LE05-2021 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení k rukám advokáta Mgr. Pavla Čížinského ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, ve výši 10 466,50 Kč.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 4. 8. 2021, č. j. OAM-162/ZA-P07-LE05-2021 bylo rozhodnuto tak, že se žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany zamítá jako zjevně

nedůvodná dle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen zákon o azylu), neboť je Ukrajina dle § 2 vyhlášky ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců (dále jen vyhláška), považována za bezpečnou zemi původu, přičemž žalobce neprokázal, že v jeho případě Ukrajinu za bezpečnou zemi považovat nelze.

II.

Žaloba

2. V úvodu žaloby žalobce uvedl, že je tzv. nepojistitelným dítětem - cizincem, popsal svoji situaci na území ČR a průběh správního řízení a navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě ze dne 23. 9. 2021 žalovaný konstatoval, že zákonná zástupkyně nezletilého žalobce neprokázala, že v případě žalobce nelze Ukrajinu považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o azylu, uvedl a odůvodnil, proč považuje obavu zákonné zástupkyně žalobce z nedostupnosti zdravotní péče na Ukrajině za nedůvodnou, konstatoval, že v průběhu řízení nebylo zjištěno, že by rodina žalobce měla na Ukrajině v minulosti problémy či je očekávala, zároveň uvedl, že není možné se domnívat, že by nezletilému žalobci mohlo hrozit pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, nebo vážná újma dle § 14a zákona o azylu a tento závěr odůvodnil. V souladu s § 16 odst. 3 zákona o azylu nebylo dále zapotřebí posuzovat, jsou-li zde dány jednotlivé důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany (§ 12 – 14b zákona o azylu). Žalovaný považoval svůj postup za správný a v souladu se zákonem, pokud se žalobcem tvrzenými důvody, tj. zdravotním stavem žalobce, nedostupností zdravotní péče v zemi původu a dluhem vzniklým v ČR v souvislosti s léčbou žalobce nezabýval s tím, že ani absence rodinného a materiálního zázemí a související ekonomické či sociální potíže nejsou důvody, pro něž by žalobci mohlo hrozit pronásledování či vážná újma dle zákona o azylu. Má za to, že v dané věci jde o zjevně nedůvodnou žádost, a proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV.

Rozsudek krajského soudu

4. Rozsudkem ze dne 16. 11. 2021 bylo žalobou napadené rozhodnutí zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení s odůvodněním, že žalovaný pochybil, pokud se nezabýval posouzením naplnění podmínek pro udělení humanitárního azylu a posouzením rodinné situace žalobce, na něhož dopadají problémy pramenící z jeho postavení nepojistitelného cizince. Zároveň bylo žalobci přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.
5. Proti tomuto rozhodnutí podal žalovaný dne 10. 12. 2021 kasační stížnost, již odůvodnil nezákonností rozhodnutí spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem. Zdůraznil, že žalobce pochází ze země, již ČR považuje za bezpečnou zemi původu a poukázal na to, že krajský soud vycházel z již překonané judikatury NSS.

IV.

Rozsudek NSS

6. Rozsudkem ze dne 24. 2. 2023 byl rozsudek zdejšího soudu zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. NSS dospěl k závěru, že uvedená kasační stížnost je přijatelná a důvodná, neboť svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, neboť se krajský soud dopustil zásadního pochybení při výkladu hmotného práva a nerespektoval ustálenou a jasnou judikaturu kasačního soudu. Rozsudek je však plně přezkoumatelný a krajský soud se nedopustil žádné vady v řízení. V posuzované věci bylo vydáno napadené rozhodnutí i rozsudek krajského soudu před tím, než dne 24. 2. 2022 rozpoutala Ruská federace na ukrajinském území válku. Stěžovatel se v napadeném rozhodnutí věnoval možnému porušení mezinárodních závazků ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, jako i odůvodněnému strachu z pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. Skutečnost, že zákonným zástupcům žalobce vznikl dluh za zdravotní péči poskytovanou žalobci na území ČR, ani nižší úroveň mezd a životní úrovně na Ukrajině, nijak nesvědčí o tom, že by Ukrajinu nebylo možné v žalobcově individuálním případě v době rozhodování považovat za bezpečnou zemi původu. Případný kvalitativní rozdíl v úrovni zdravotní péče na Ukrajině a v ČR nepředstavuje pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu ani vážnou újmu podle § 14a zákona o azylu, přičemž nejaktuálnější lékařské zprávy nepotvrzují přímé ohrožení života žalobce a nevyplývá z nich ani, že by jeho zdravotní stav vyžadoval zdravotní péči, jež není na Ukrajině dostupná. Stěžovatel nedovodil, že by samotné vycestování žalobce na Ukrajinu mohlo představovat porušení mezinárodních závazků, a tedy i vážnou újmu dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Je zjevné, že ačkoli se stěžovatel v napadeném rozhodnutí dovolal § 14 odst. 2 zákona o azylu a související ustálené judikatury NSS týkající se rozsahu posouzení žádostí o udělení mezinárodní ochrany v případě žadatelů pocházejících z bezpečné země původu, dostál současně i požadavkům, jež považuje za nezbytné při posouzení obdobných žádostí NSS ve věci sp. zn. 5 Azs 200/2001, již předkládá k posouzení rozšířenému senátu NSS a v níž se hodlá od dosavadní judikatury kasačního soudu odchýlit. Právě zmíněné zhodnocení rozhodných skutečností nejen výlučně s ohledem na koncept bezpečné země původu ve smyslu § 16 odst. 2 zákona o azylu, ale i výslovně ve vztahu k hrozbě vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu stěžovatel při rozhodování zvážil a v napadeném rozhodnutí se problematice možného porušení mezinárodních závazků ČR věnoval a tudíž nepochybil, pokud vycházel ze skutečností, že podle vyhlášky č. 328/2015 byla v době rozhodování žalobce Ukrajina, z níž pochází rodiče žalobce, bezpečnou zemí původu a žalobce neprokázal, že v jeho případě bezpečnou zemí není. Stěžovatel se v žalobě napadeném rozhodnutí věnoval nejen otázce odůvodněných obav z pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, ale i reálné hrozbě vážné újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu a na základě tohoto posouzení následně žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona o azylu zamítl. Nepochybil proto, jak mu krajský soud ve vztahu k udělení humanitárního azylu a doplňkové ochrany, vytkl, nepřistoupil-li k plnému meritornímu přezkumu žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kromě toho, krajským soudem odkazovaná judikatura není již na nynější případ použitelná. Na místě nebyla ani výtka krajského soudu, že se stěžovatel nezabýval z pohledu možnosti udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu dostupností a stavem lékařské péče na Ukrajině ve vztahu k žalobcovu onemocnění a že skutkový stav nezjišťoval podrobněji, pokud žalobce neprokázal, že Ukrajinu v jeho případě nelze považovat za bezpečnou zemi původu. Zároveň stěžovatel, ač vycházel při posouzení věci z § 16 odst. 3 zákona o azylu, neopomněl zhodnotit naplnění předpokladů pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Stěžovatelem namítaný kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s.r.s. byl naplněn. NSS dále poukázal na to, že od data vydání napadeného rozhodnutí i

napadeného rozsudku se bezpečnostní situace na Ukrajině radikálně změnila a tato situace trvá dodnes. Informace, z nichž stěžovatel v době svého rozhodování vycházel, byly vydány před počátkem války a nemohou proto dokládat, že žalobci na území Ukrajiny nehrozí nebezpečí, neboť teze, dle nichž je Ukrajina bezpečnou zemí původu, tak přestaly nejpozději dne 24. 2. 2022, kdy Ruská federace zaútočila na Ukrajinu, platit. Správní soud musí mít možnost zkoumat i otázku samotných předpokladů vymezení určité země jako bezpečné a v případě, že vyhláška č. 328/2015 Sb., jež označuje za bezpečnou zemi původu stát, který pro to podmínky aktuálně nesplňuje, může vyhlášku v individuálním případě nepoužít. NSS po útoku ruských vojsk na Ukrajinu opakovaně vyložil, že je třeba tuto novou skutečnost zohlednit i přesto, že nastala teprve po vydání přezkoumávaného soudního rozhodnutí. V posuzované věci se však jedná o posouzení kasační stížnosti stěžovatele – správního orgánu, a nikoliv žadatele o mezinárodní ochranu a NSS proto nemůže mimořádnou situaci na Ukrajině zohlednit. Bude to proto krajský soud, který bude povinen přihlédnout ke změněné bezpečnostní situaci na Ukrajině a nemožnosti nadále ji považovat za bezpečnou zemi původu a prolomit základní pravidla stanovená v § 75 odst. 1 s.ř.s. ve prospěch zásady non - refoulement, jež požívá vyšší právní síly v souladu se zmíněnou judikaturou NSS. S ohledem na uvedené tak v současné situaci nemůže napadené rozhodnutí obstát, není nadále na místě, aby byla žádost o mezinárodní ochranu zamítnuta pro zjevnou nedůvodnost podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, neboť Ukrajinu již nelze považovat za bezpečnou zemi původu a k této skutečnosti je třeba přihlédnout nad rámec tvrzení obsažených v žalobě.

V.

Posouzení věci soudem

7. Soud o žalobě rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.

VI.

Rozhodnutí soudu

8. Žaloba je důvodná.
9. Žalobce podal prostřednictvím svého zákonného zástupce žádost o mezinárodní ochranu z důvodu svého nepříznivého zdravotního stavu (hydrocefalus), dále z důvodu dluhu za zdravotní péči a z důvodu, že se řadí mezi tzv. nepojistitelné děti - cizince. Svoji žádostí o udělení mezinárodní ochrany cílil především na udělení mezinárodní ochrany z humanitárních důvodů.
10. Žalovaný rozhodl o žádosti žalobce dle § 16 odst. 2 zákona o azylu, neboť shledal jeho žádost o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou s ohledem na to, že nezletilý žalobce je (stejně tak jako jeho rodiče) občanem Ukrajiny, tedy země, jež je v souladu s ustanovením § 2 vyhlášky ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů, bezpečnou zemí původu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Z tohoto důvodu žalovaný žádost žalobce jako zjevně nedůvodnou zamítl. Toto rozhodnutí žalobce napadl žalobou, jíž zdejší soud vyhověl a napadené rozhodnutí zrušil. Proti tomuto rozhodnutí podal žalovaný kasační stížnost, jíž bylo vyhověno, a rozsudek byl zrušen a věc byla vrácena k opětovnému projednání.
11. Dle § 16 odst. 2 zákona o azylu *„Jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který*

Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.“

12. Dle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu „Pro účely tohoto zákona se rozumí bezpečnou zemí původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště,
 1. ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu,
 2. který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouští z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a,
 3. který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a
 4. který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.“
13. Dle článku 33 Ženevské úmluvy o právním postavení uprchlíků : „1. Žádný smluvní stát nevyhostí jakýmkoli způsobem nebo nevrátí uprchlíka na hranice země, ve kterých by jeho život či osobní svoboda byly ohroženy na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení.
2. Výhody tohoto ustanovení však nemohou být požadovány uprchlíkem, který z vážných důvodů může být považován za nebezpečného v zemi, ve které se nachází, nebo který poté, co byl usvědčen konečným rozsudkem ze zvláště těžkého trestného činu, představuje nebezpečí pro společnost této země.“
14. Jak vyplývá ze shora uvedeného, poté, co bylo vydáno rozhodnutí zdejšího soudu, došlo k zásadní a nezpochybnitelné změně situace v zemi původu v žalobce – Ukrajině - v důsledku jejího napadení Ruskou federací. Standardně soud posuzuje napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb. s. ř. s., tedy v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Tento postup však není bezvýjimečný a za určitých okolností může dojít k prolomení tohoto principu. Konkrétně jde o situaci, kdy je v souladu s čl. 10 Ústavy přímo aplikován čl. 2 a 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Za této situace by byl návrat žalobce na Ukrajinu v rozporu s výše uvedenou zásadou non – refoulement.
15. Žalovaný i soud při svém rozhodování vycházeli z vyhlášky č. 328/2015 Sb. a z informací o Ukrajině, jež však v současné době již nejsou aktuální, neboť vychází ze stavu před 24. 2. 2022, před zahájením válečného konfliktu, jenž není omezen jen na území specifikované v uvedené vyhlášce. S ohledem na tento faktický stav již nelze považovat Ukrajinu za bezpečnou zemi i přesto, že ke změně uvedené vyhlášky, jež by na vzniklou situaci reagovala, dosud nedošlo. Soud v té souvislosti odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 36/2022 – 31, ze dne 24. 3. 2022, aplikovatelné i na tuto věc, v němž se uvádí: „Při soudním přezkumu se přitom soud k námitce neaplikovatelnosti § 16 odst. 2 zákona o azylu zabývá kromě existence vyvratitelné domněnky, že pro daného žadatele země původu není bezpečná, také tím, zda daná země splňuje jednotlivá kritéria bezpečnosti, jak je vymezuje Příloha I procedurální směrnice a § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Zkoumá také, zda informace o zemi původu založené ve správním spisu dokládají, že tato země skutečně splňuje kritéria bezpečnosti. Dle všeobecně známých informací o změně bezpečnostní situace na Ukrajině je zřejmé, že v zemi dochází k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního

ozbrojeného konfliktu, a celé území Ukrajiny proto nadále nesplňuje jedno z kritérií bezpečnosti. Informace o zemi původu založené ve spise pocházející z dubna a srpna 2020 z logiky věci (neboť napadené rozhodnutí i napadený rozsudek byly vydány před počátkem války, která zasáhla celé ukrajinské území) nemohou dokládat, že Ukrajina tato kritéria splňuje. Nemůže proto obstát teze, že Ukrajina je bezpečnou zemí původu (k tomu obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2022, č. j. 10 Azs 537/2021 - 31). Nic na tom nemění ani skutečnost, že její území se s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů nachází na seznamu bezpečných zemí původu stanovených ve vyhlášce č. 328/2015 Sb. Je na žalovaném, aby vyhlášku novelizoval. Ostatně čl. 37 odst. 2 procedurální směrnice ukládá členským státům zajistit pravidelný přezkum situace ve třetích zemích označených jako bezpečné (a § 86 odst. 4 zákona o azylu stanoví, že žalovaný je povinen přezkoumat seznamy zemí stanovené vyhláškou nejméně jedenkrát v kalendářním roce). S ohledem na změnu bezpečnostní situace, která je všeobecně známou skutečností, a ke které soud přihlédl, přestože nastala až po vydání rozsudku krajského soudu, neboť stěžovatelčin nucený návrat do země původu by mohl být v rozporu se zásadou non-refoulement, bude nyní povinností žalovaného, aby se žádostí stěžovatelky meritorně zabýval. Není tedy nadále na místě, aby postupoval podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, neboť Ukrajinu již nelze považovat za bezpečnou zemi původu. Nejvyšší správní soud nepředjímá, jak žalovaný žádost meritorně posoudí, přestože existence důvodných obav z hrozby vážné újmy v podobě vážného ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu odůvodňuje (při splnění dalších podmínek) udělení doplňkové ochrany podle § 14a ve spojení s § 14a odst. 2 zákona o azylu. Kasační soud si je současně vědom, že dne 4. 3. 2022 přijala Rada EU prováděcí rozhodnutí 2022/382, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana. Soud si je současně vědom, že od 21. 3. 2022 je účinný zákon č. 65/2022, o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace. Podle § 6 odst. 4 tohoto zákona podá-li cizinec, kterému byla udělena dočasná ochrana podle tohoto zákona, žádost o udělení mezinárodní ochrany nebo je-li v době podání žádosti o dočasnou ochranu podle tohoto zákona vedeno řízení ve věci mezinárodní ochrany podle zákona o azylu, řízení ve věci mezinárodní ochrany se přerušuje po dobu trvání dočasné ochrany podle tohoto zákona; o tom se učiní záznam do spisu ve věci mezinárodní ochrany. Cizinec není v postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany. To však nemůže nic měnit na závěru kasačního soudu, že v současné situaci není možné žádost stěžovatelky zamítnout jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona o azylu.“

16. Jak zároveň vyplývá z odst. 2 článku 33 Ženevské úmluvy o právním postavení uprchlíků a zjištěných skutečností, žalobce je osobou, na níž se princip non – refoulement vztahuje.
17. S ohledem na to, že v důsledku zásadní změny bezpečnostní situace na Ukrajině by žalobcův návrat do země původu mohl být v rozporu se zásadou non-refoulement, se soud nezabýval nápravou svého pochybení, jehož se dopustil při svém předchozím rozhodování, neboť dospěl k závěru, že za vzniklé situace, kdy již nelze považovat Ukrajinu za bezpečnou zemi původu, nepřichází v úvahu, aby žádost žalobce o mezinárodní ochranu byla zamítnuta podle § 16 odst. 2 zákona o azylu pro zjevnou nedůvodnost, a bude proto nyní povinností žalovaného, aby se žádostí žalobce o mezinárodní ochranu zabýval meritorně, tedy nikoli podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Soud proto podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. žalobou napadené rozhodnutí opětovně zrušil, byť z jiných důvodů, než ve svém předchozím rozhodnutí, a to z důvodu, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění, a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k

dalšímu řízení, kdy žalovaný je vázán vysloveným názorem soudu.

VII.

Náklady řízení

18. Žalobci, který byl ve sporu úspěšný, vzniklo v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na plnou náhradu nákladů řízení. Tyto spočívají v odměně advokáta stanovené podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen advokátní tarif). Sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního činí podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 advokátního tarifu 3 100 Kč a podle § 13 odst. 1, 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku 300 Kč. Odměna advokáta sestává ze dvou a půl úkonů právní služby, a to jednoho úkonu podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu (převzetí a příprava věci), jednoho úkonu podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (za podání žaloby) a odměny ve výši jedné poloviny za podání návrhu na přiznání odkladného účinku dle § 11 odst. 2 písm. a) a odst. 3 uvedené vyhlášky, tj. 7 750 Kč. K odměně za dva a půl úkonů právní služby přísluší tzv. režijní paušál ve výši 3 x 300 Kč dle § 13 odst. 1, 3 advokátního tarifu, tedy celkem 900 Kč. Zástupce žalobce, advokát, je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se částka odměny zvyšuje o DPH vypočtenou podle zákona č. 235/2004 Sb. za použití sazby platné v době rozhodnutí soudu, tj. 21 % z částky 8 650 Kč, tj. 1 816,50 Kč. Žalobci tak vzniklo právo na náhradu nákladů řízení v celkové výši 10 466,50 Kč a v této výši je soud uložil žalovanému nahradit žalobci k rukám jeho zástupce dle § 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s. K plnění byla dle § 160 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s. stanovena s ohledem na technické možnosti žalovaného správního orgánu lhůta jeden měsíc od nabytí právní moci tohoto rozsudku (výrok II. rozsudku), kterou soud považuje za přiměřenou.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 23. 5. 2023

Mgr. Jaroslava Krivánková v.r.
samosoudkyně